

Arrest

nr. 228 753 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 januari 2016.

1.2. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juli 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Pashtoun van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Farmankhel gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U heeft daar tot uw zeventiende of achttiende gewoond. U bent getrouwd met R. en samen hebben jullie vier kinderen. Zij verblijven nog steeds in Farmankhel bij uw moeder. Uw vader is gestorven toen u een baby was. In het derde jaar van de lagere school kreeg u malaria en uw hersenen werden hierdoor aangetast. Gedurende negen jaar moest u regelmatig naar Pakistan voor medische verzorging en u verbleef daar bij uw halfbroer. Daardoor zou u analfabeet zijn. U was gedurende twee of drie maanden lid van een gewapende privé militie in uw dorp, onder het gezag van een zekere commandant Esmat. Daarna, toen u 17 of 18 jaar oud was, sloot u zich aan bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA). U kreeg een opleiding in de stad Kabul en werd daarna ingedeeld bij het de eerste brigade van het tweede bataljon van korps 2015. U was gestationeerd in Kandahar, onder meer in het district Panjawee en u nam er deel aan missies samen met de Amerikanen. Na vier jaar besloot u om uw contract niet te verlengen en u meldde zich aan bij het privé bewakingsbedrijf Compass waar u konvooien escorteerde. U was gestationeerd in Maidan Shar maar reisde onder meer naar Helmand, Ghazni en Herat. Na drie jaar ging voor een ander privé bewakingsbedrijf werken genaamd Salarzai eveneens in Maidan Shar. U werkte hier gedurende twee jaar en daarna werkte u nog gedurende een achttal maanden voor een gelijkaardig bedrijf genaamd Apishai. U werkte als chauffeur en teamleider. Toen deze bedrijven verboden werden was u nog gedurende een drietal maanden actief als bodyguard voor een commandant bij de Public Protection Force, dat deel uitmaakt van het ANA. De taliban benaderden uw halfbroer en zeiden dat u uw werkzaamheden moest stopzetten. U meldde dit aan de malik van uw dorp, maar deze kon u niet helpen. Op een dag was u aan het rijden met uw wagen tussen Laghman en Kabul toen u werd beschoten. U sprong uit de wagen en raakte gewond. U werd voor medische verzorging naar Pakistan overgebracht en ging dan naar huis om te herstellen. Toen de woning van uw broer werd opgeblazen besliste u om het land te verlaten. U verliet Afghanistan ongeveer zes maanden na het ongeval. Op 12 januari 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een taskara, een bankkaart, twee getuigschriften van het ANA, een attest van een opleiding, een werkbadge van de Salarzai Security Company, een attest van het ANA op naam van N. K., documenten betreffende uw hospitalisatie in Pakistan en een briefomslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS I, p. 3, CGVS II, p. 2 en CGVS III, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan hetgeen u vertelt over aan uw voorgehouden profiel van ongeschoolde dorpsjongen noch aan uw beroepsactiviteiten. Doordat u hierover niet de waarheid vertelt geeft u het CGVS geen zicht op de plaatsen waar u sinds uw achttiende tot aan uw vertrek uit Afghanistan hebt verbleven.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw schoolloopbaan niet eensluidend zijn. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat u analfabeet bent en nooit naar school bent geweest omdat er geen scholen waren (CGVS I, p. 16). Tijdens het derde onderhoud gaf u aan dat uw broers en halfbroers allen geschoold zijn en gaf u toe dat u toch naar school bent geweest (CGVS III, p. 10). U beweerde echter dat u malaria kreeg toen u in het derde leerjaar zat. Deze ziekte zou uw hersenen hebben aangetast waardoor u gedurende de daaropvolgende negen jaar niet normaal kon functioneren en medische verzorging moest krijgen in Pakistan (CGVS III, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat er voordien nooit gevraagd werd naar de reden waarom u niet kon studeren. Deze uitleg kan echter niet overtuigen gezien u tijdens uw eerste onderhoud expliciet verklaarde dat u niet naar school ging omdat er in die periode geen scholen waren in uw regio (CGVS I, p. 16). Bovendien legde u geen (begin van) bewijs voor van de medische behandelingen in Pakistan. Nochtans stelde u dat u veel bewijzen hebt hiervan en meent u dat uw familie de documenten wel heeft bewaard. Hoewel u gevraagd werd om deze over te maken legde u deze tot op heden niet voor (CGVS III, p. 10). Treffend is ook dat u daarvoor nooit vermeldde dat u als kind vaak in Pakistan bent geweest. U stelde daarnaast dat u nog steeds gevolgen ondervindt van uw ziekte. Zo verklaarde u dat u veel piekert en geen goed geheugen meer hebt (CGVS III, p. 11). Ook hiervan legde u geen

(begin van) bewijs voor. Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u niet de waarheid vertelt over uw opleidingsniveau.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele notie hebt van de Afghaanse kalender en dit terwijl u moeiteloos zaken dateert volgens de Westerse kalender, die overigens ook gebruikt wordt in het buurland Pakistan. Zo stelt u dat u beschikte over een paspoort dat afgeleverd werd in 2015, dat u het leger vervoegde in 2004, dat u in 2006 gedurende zes maanden gestationeerd was in het district Panjwayee van de provincie Kandahar en uw land verliet in 2015 (CGVS III, p. 3 en 9). U kon wel enkele Afghaanse maanden noemen, echter niet volgorde. Uiteindelijk gaf u toe dat u geen notie hebt van de Afghaanse kalender (CGVS III, p. 6). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u analfabeet bent en u tijdens uw carrière als soldaat de westerse kalender hebt aangeleerd, volstaat echter niet als verklaring voor uw onwetendheid CGVS III, p. 9). Er werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw scholingsgraad. Bovendien kan zelfs van een ongeschoold iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht verwacht worden dat hij ten minste weet dat de jaartelling verschilt van de Westerse kalender. U daarentegen beweerde dat het in Afghanistan momenteel 1996 of 1997 is, verklaarde daarenboven getrouwd te zijn in 1988 en uw taskara te hebben verkregen in 1985. Nadat u er op gewezen werd dat u in 1985 nog niet eens geboren was, dat in Afghanistan een andere jaartelling gebruikt wordt dan de onze en u ook nog eens herinnerd werd aan uw medewerkingsplicht, bleef u erbij dat u er niets van weet (CGVS III, p. 3, 7,10 en 11). Hoewel er geenszins getwijfeld wordt aan uw Afghaanse origine en nationaliteit kan er niet met zekerheid worden vastgesteld of bovenstaande getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege of toch wijst op een langer verblijf in het buurland Pakistan.

Ook uw verklaringen over de leeftijd van uw vader op het moment van zijn overlijden lijken eerder onwaarschijnlijk. Zo beweerde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader stierf op 94 jarige leeftijd toen u nog een baby was (CGVS I, p. 18). Wanneer u deze vraag opnieuw wordt gesteld tijdens het derde onderhoud bevestigt u dit maar schat u de leeftijd van uw vader op 80 tot 85 jaar (CGVS III, p. 5). Gewezen op de hoge leeftijd waarop uw vader nog een kind verwekt heeft repliceert u aanvankelijk dat mensen vroeger ouder werden dan nu, om dan te stellen dat u een familielid had die zelfs nog kinderen kreeg toen hij 103 jaar oud was en stierf toen hij 124 was (CGVS III, p. 5).

Voorts dient er op gewezen dat er geen geloof kan worden aan uw voorgehouden beroepsactiviteiten in Afghanistan. Uw verklaringen zijn tegenstrijdig, onwaarschijnlijk en worden niet ondersteund door overtuigende documenten.

Zo maakte u tijdens het eerste en het tweede onderhoud geen enkele melding van het feit dat u in uw dorp gedurende drie maanden dienst heeft gedaan bij de privé militie van een zekere Esmat. Uw verklaringen over uw precieze activiteiten als lid van deze privé militie houden trouwens ook geen steek. Zo stelde u dat er in die periode gevochten werd in uw regio en dat de andere militieleden veiligheidsposten bemanden, maar dat u gewoon thuis zat en betaald werd zonder dat u iets moest doen om dat u te bang was om deel te nemen aan gewapende activiteiten (CGVS III, p. 8). Dit klemt des te meer omdat u zich na die drie maanden vrijwillig zou hebben aangesloten bij het leger. U verklaarde dat ook dat u de job in het leger graag deed (CGVS II, p. 17).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de rang die u had toen u het leger verliet. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u gewoon soldaat was om dan te stellen dat u gepromoveerd was tot luitenant omdat u een opleiding had gevolgd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid repliceerde u dat u dienst deed als soldaat en gepromoveerd werd op het einde van uw dienst omdat u een opleiding van een maand had gevolgd (CGVS I, p. 25, CGVS II, p. 22 en CGVS III, p. 12). Er kan echter verwacht worden dat u van bij aanvang aan de Belgische autoriteiten op correcte wijze meedeelt welke rang u had. Op het door u voorgelegde attest van het ANA (zie administratief dossier stuk 3) staat trouwens in het Engels vermeld dat uw rang korporaal is, weliswaar foutief gespeld als 'Coropral'. U stelde dat u gedurende de vier jaar dat u dienst deed steeds samenwerkte met Amerikanen, maar u kon geen enkele Amerikaan met wie u had samengewerkt bij naam noemen, zelfs niet bij de voornaam (CGVS I, p. 25). Gevraagd hoe gevangen taliban leden behandeld werden antwoordde u dat het gruwelijk vond en dat er gruwelijkheden waren van beide kanten (CGVS II, p. 22). Later verklaarde u nog dat u niet houdt van brutaliteit of gruwelijke zaken. U werd echter nooit gedwongen om het leger te vroegen of bij een beveiligingsfirma te werken en had u zelfs een leuke tijd in het leger (CGVS II, p. 17, 22 en 25). Dit is zeer inconsistent.

Aan uw verklaringen over de talib die zich had verborgen in een kruik met bloem en die door u gearresteerd werd kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht. U zou bij een inval in een woning een kruik met bloem hebben zien bewegen. Gevraagd hoe iemand zich kan verbergen in een kruik die reeds gevuld is met bloem antwoordde u dat een hele grote pot was, dat Afghanen alles kunnen, dat de bloem naar boven komt wanneer men er in kruipt en dat mensen het onmogelijk kunnen als ze bang zijn (CGVS III, p. 15). Dat dit de enige keer zou geweest zijn gedurende gans uw carrière dat u persoonlijk betrokken was bij een arrestatie is evenmin aannemelijk.

Verder verklaarde u dat u in Afghanistan beschikte over een militair boekje, maar u legde dit niet voor. U stelde dat u dit had afgegeven toen u ging werken bij de beveiligingsfirma Compass. Ze vroegen eigenlijk uw taskara maar omdat u deze in het leger had achtergelaten gaf u daar uw militair boekje af als bewijs dat u wel degelijk had beschikt over een taskara. U kreeg het boekje niet terug omdat het ofwel verloren raakte ofwel vernield werd in een brand. Aan deze uitleg voegde u nog toe dat het in Afghanistan heel eenvoudig is om een nieuw boekje aan te vragen, hetgeen u echter niet deed (CGVS III, p. 12 en 13). Uw paspoort met visum voor Iran legde u evenmin voor. U beweerde dat u bang was om het onderweg te verliezen en het had afgegeven aan een vriend in Bulgarije zodat hij uw paspoort naar Afghanistan kon terugsturen. Dit is evenmin een aannemelijke uitleg, temeer omdat u zelfs niet beschikt over een kopie of een foto van een (gedeelte) van uw paspoort (CGVS III, p. 2 en 3). Aan het hierboven reeds vermelde attest van het ANA ,waarin u geprezen wordt voor uw toewijding en zelfopoffering (stuk 3) kan geen enkele bewijskracht worden toegekend. Het is opgesteld in het Dari/Engels en in de Engelse tekst staat vermeld dat u geprezen wordt voor uw diensten in de periode 15 februari 2017 tot 14 augustus 2017. In het Dari wordt echter melding gemaakt van de periode 9/10/1385 tot 23/10/1386, hetgeen overeenstemt met de periode 30 december 2006 tot 13 januari 2008. Betreffende het tweede certificaat van het ANA en het attest van een schietopleiding (stukken 4 en 5) dient opgemerkt dat het logo van het 205de korps dat op deze documenten staat afgebeeld niet overeenstemt met de beschikbare informatie. Door het voorleggen van vervalste documenten ondermijnt u nog verder uw geloofwaardigheid.

Daarnaast werkte u nog voor verschillende beveiligingsfirma's. U stelde dat u zich aanmeldde bij het bedrijf Compass omdat u niet opgeleid was en daardoor niet kon stijgen in rang bij het leger (CGVS II, p. 17). U legde echter tegenstrijdige verklaringen af over uw rang en aan uw verklaringen over uw scholingsgraad werd evenmin enig geloof gehecht. Het is bovendien niet aannemelijk dat u - die zichzelf omschrijft als een persoon met een eigen ethiek die niet houdt van gruwel en brutaliteit en die bijvoorbeeld nooit op een gewonde zou schieten zoals uw collega's wel deden - vrijwillig voor dergelijke bedrijven zou gaan werken en dit gedurende meer dan vijf jaar. U bent overigens enkel gestopt met uw werk omdat deze bedrijven hun activiteiten in Afghanistan dienden te staken (CGVS II, p. 25 en CGVS III p. 16). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u zelf nooit getuige bent geweest van mensenrechtenschendingen en folteringen. U haalde ook aan dat u toch iets moest doen om uw brood te verdienen (CGVS III, p. 14 en 15). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met hetgeen u hebt uiteengezet tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde u dat escorteleden van deze beveiligingsfirma's geen arrestaties konden verrichten en dat gewonde tegenstanders gewoon werden doodgeschoten en dat veel van uw collega's effectief ook gewonden doodschoten. U zou ook gezien hebben hoe twee gewonde taliban leden door John, uw Amerikaanse overste, werden neergeschoten en in brand gestoken. Uzelf zou dergelijke praktijken niet goedkeuren. Dat u dergelijke uitspraken doet, die dan ook nog gespeend zijn van enige doorleefdheid, wijst er op dat u niet de waarheid vertelt over uw beroepsactiviteiten (CGVS II, p. 23 en 24). Het enige document dat u voorlegde ter staving van uw werkzaamheden voor privé beveiligingsfirma's is een badge van de Salarzai Security Company, waarop het woord 'weapon' verkeerd geschreven wordt als 'waipon'. Er kan echter verwacht worden dat u veel meer stavingsstukken zou kunnen voorleggen gezien u gedurende een vijftal jaar voor wel drie verschillende firma's hebt gewerkt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat uw profiel niet aannemelijk maakt en geen zicht geeft op uw beroepsactiviteiten en derhalve de plaatsen waar u de jaren voor uw vertrek naar België hebt verbleven. Hierdoor kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de door u voorgelegde taskara, de bankkaart en een attest van het ANA van een zekere N. K. dient opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het attest van een persoon genaamd 'N. K.' heeft trouwens niets te maken u persoonlijk. De Pakistaanse medische documenten tonen enkel aan dat u van 30 december 2014 tot 2 januari 2015 gehospitaliseerd werd en daarna nog medische verzorging kreeg. Waar en in welke omstandigheden u gewond bent geraakt kan uit deze attesten niet worden afgeleid.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het district Qarghayi van de provincie Laghman noch dat u daar als minderjarige woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018**, pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.98, voetnoot 57, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS

minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerd vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 11 december 2017 en 19 september 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het derde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met uw medewerkingsplicht (CGVS III, p. 10). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd tijdens het eerste en het tweede onderhoud (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 2) uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerswil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van zijn werkzaamheden als leverancier. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij zijn hele leven in het district Qarghayi, in de provincie Laghman, Afghanistan hebben verbleven, noch biedt verzoeker zicht op zijn werkelijke scholing, alsook zijn beroepsactiviteiten. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers verklaringen over zijn schoolloopbaan inconsistent zijn doorheen de opeenvolgende gehoren, hij bovendien geen enkel (begin van bewijs) voorlegt aangaande de medische behandelingen die hij in Pakistan zou hebben ondergaan voor malaria - hetgeen hij nochtans in zijn derde persoonlijk onderhoud aanstipt als reden waarom hij stopte met school lopen -, noch van de bewering dat hij nog steeds gevolgen zou ondervinden van deze ziekte; (ii) de vaststelling dat verzoeker geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender en moeiteloos de Westerse kalender hanteert - die overigens ook gebruikt wordt in het buurland Pakistan - wijst op een langer verblijf in het buurland Pakistan; (iii) verzoekers verklaringen over de leeftijd van zijn vader op het moment van zijn overlijden niet aannemelijk zijn; (iv) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten in Afghanistan nu hij hieromtrent tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt die bovendien niet worden ondersteund door overtuigende documenten en (v) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en

artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt zijn ganse leven in het district Qarghayi, in de provincie Laghman, Afghanistan te hebben verbleven, noch dat hij een ongeschoolde dorpsjongen is en bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten in Afghanistan evenmin geloofwaardig zijn en hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zijn profiel en zijn beroepsactiviteiten en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het

komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.2.2.4.1. Vooreerst kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender en moeiteloos zaken dateert volgens de Westerse kalender wijst op een langer verblijf in buurland Pakistan dan verzoeker doet uitschijnen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“(…) Zo stelt u dat u beschikte over een paspoort dat afgeleverd werd in 2015, dat u het leger vervoegde in 2004, dat u in 2006 gedurende zes maanden gestationeerd was in het district Panjwayee van de provincie Kandahar en uw land verliet in 2015 (CGVS III, p. 3 en 9). U kon wel enkele Afghaanse maanden noemen, echter niet volgorde. Uiteindelijk gaf u toe dat u geen notie hebt van de Afghaanse kalender (CGVS III, p. 6). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u analfabeet bent en u tijdens uw carrière als soldaat de westerse kalender hebt aangeleerd, volstaat echter niet als verklaring voor uw onwetendheid CGVS III, p. 9). Er werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw scholingsgraad. Bovendien kan zelfs van een ongeschoold iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht verwacht worden dat hij ten minste weet dat de jaartelling verschilt van de Westerse kalender. U daarentegen beweerde dat het in Afghanistan momenteel 1996 of 1997 is, verklaarde daarenboven getrouwd te zijn in 1988 en uw taskara te hebben verkregen in 1985. Nadat u er op gewezen werd dat u in 1985 nog niet eens geboren was, dat in Afghanistan een andere jaartelling gebruikt wordt dan de onze en u ook nog eens herinnerd werd aan uw medewerkingsplicht, bleef u erbij dat u er niets van weet (CGVS III, p. 3, 7,10 en 11). Hoewel er geenszins getwijfeld wordt aan uw Afghaanse origine en nationaliteit kan er niet met zekerheid worden vastgesteld of bovenstaande getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege of toch wijst op een langer verblijf in het buurland Pakistan.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij de vragen in verband met de Afghaanse kalender niet van een adequaat antwoord kon voorzien omdat hij slechts tot zeer jonge leeftijd naar school ging, waardoor hij de kalender nooit heeft aangeleerd gekregen en hij, na zijn herstel van de ziekte, zo goed als onmiddellijk aan de slag ging in het leger waar hem de Westerse kalender werd aangeleerd, hetgeen werd doorgezet in zijn latere beroepsactiviteiten, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dat verband.

Het loutere feit dat verweerder verderop in de bestreden beslissing aangeeft dat vele Afghanen binnen Afghanistan zijn verhuisd, kan allermist afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Te meer nu verder in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat een jarenlang verblijf in het buitenland eveneens een cruciaal element is voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en verzoeker in dit verband op zijn medewerkingsplicht werd gewezen in het kader van zijn derde persoonlijk onderhoud.

2.2.2.4.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts nog op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten in Afghanistan vermits zijn verklaringen tegenstrijdig en niet aannemelijk zijn en bovendien niet ondersteund worden door overtuigende documenten, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan voor zijn komst naar België die hij immers koppelt aan zijn beroepsactiviteiten. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker tijdens zijn eerste en tweede onderhoud geen enkele melding maakt van het feit dat hij drie maanden dienst zou hebben gedaan bij de privé-militie van Esmat en zijn verklaringen aangaande zijn precieze activiteiten als lid van deze militie niet aannemelijk zijn; (ii) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de rang die hij had toen hij het leger verliet; (iii) verzoeker geen enkele naam kan noemen van de Amerikanen waarmee hij vier jaar zou hebben samengewerkt; (iv) zijn verklaringen dat een talib zich verborgen had in een kruik bloem, waarop verzoeker hem gearresteerd zou hebben niet aannemelijk zijn, noch zijn bewering als zou hij in zijn hele carrière slechts één keer persoonlijk betrokken zijn geweest bij een arrestatie; (v) verzoekers verklaringen aangaande de reden waarom hij zijn militair boekje niet kan voorleggen niet kan overtuigen, hij evenmin een aannemelijk uitleg kan verschaffen voor het ontbreken van zijn paspoort met visum voor Iran en de twee getuigschriften van het Afghaanse Nationaal Leger (ANA), alsook het attest van een schietopleiding behept zijn met onregelmatigheden die wijzen op het valse karakter ervan en (vi) verzoeker niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde werkzaamheden voor verschillende beveiligingsfirma's en hij bovendien slechts één document kan voorleggen, dat

bovendien een spellingsfout bevat, ondanks het feit dat hij gedurende een vijftal jaar voor drie firma's zou hebben gewerkt.

Aangaande de rang die hij uitoefende in het leger verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat er sprake is geweest van een misverstand en geenszins een tegenstrijdigheid nu hij immers steeds als soldaat werkzaam is geweest en pas op het einde van zijn dienst, na een opleiding van één maand, gepromoveerd werd tot luitenant, doch deze functie nooit effectief heeft uitgevoerd zodat hij in zijn ogen een gewone soldaat was. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij doorheen de asielpcedure eenduidige en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien brengt verzoeker met het betoog in het verzoekschrift geen valabel argument bij dat kan verklaren waarom het door hem voorgelegde certificaat van het ANA – daargelaten de spellingsfout – melding maakt van een rang als korporaal, daar waar verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud nochtans stelt dat hij gepromoveerd werd tot luitenant.

Met het louter bevestigen van het feit dat hij geen namen meer kent van de Amerikanen waarmee hij heeft samengewerkt behoudens de naam van zijn Amerikaanse overste 'John' en het betoog dat dit waarschijnlijk voortkomt uit de geheugenproblemen die hij overhield aan zijn malariabesmetting, kan worden verwezen naar hetgeen volgt in punt 2.3.2.4.5. waaruit blijkt dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat hij omwille van zijn voorgehouden malariabesmetting niet in staat zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat zijn verklaringen aangaande de enige arrestatie die hij bijwoonde ongeloofwaardig zijn en verduidelijkt dat de taliban zich niet in een volle kruik met bloem had verstopt, doch wel dat deze zich had verstopt in een kruik waarin bloem wordt bewaard, maar deze zo goed als leeg was zodat de talib zich hierin kon verstoppen. De Raad stelt na lezing van de notities van het derde persoonlijk onderhoud (in het bijzonder CGVSIII, administratief dossier, stuk 4, p. 15: "*De bloem komt boven als me zich verstopt dan kan de bloem er nog opkomen om onder de bloem zitten.(...)*") echter vast dat verzoeker zich te dezen opnieuw bedient van een *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee hij echter niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

In zoverre verzoeker benadrukt dat zijn legerboekje ingediend werd bij de beveiligingsfirma 'Compass', merkt de Raad op dat verzoeker zich wederom beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen waarmee hij overigens allerminst een valabel argument bijbrengt voor het feit dat hij tot op heden nalaat een nieuw militair boekje aan te vragen, hetgeen volgens zijn verklaringen nochtans eenvoudig zou moeten zijn (CGVSIII, administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Ook aangaande het niet kunnen voorleggen van zijn paspoort met visum voor Iran volhardt verzoeker in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en hoewel hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij zal pogen zijn origineel paspoort te bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij thans nalaat om dit voor te leggen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen.

Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft kunnen vaststellen dat de door hem voorgelegde documenten vervalst zijn, dient gewezen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit vooreerst blijkt dat in het eerste certificaat van het ANA flagrante discrepanties op te merken zijn tussen de vermelde data in het Dari enerzijds en deze in het Engels anderzijds en dat er bovendien een spellingsfout valt in op te merken. Voorts merkt de commissaris-generaal in verband met het tweede certificaat van het ANA, alsook het attest van een schietopleiding terecht op dat het daarop afgebeelde logo van het 205de korps niet overeenstemt met de beschikbare informatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie'). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit terecht dat deze vaststelling erop wijst dat verzoeker

getracht heeft vervalste documenten voor te leggen, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker voert geen enkel concreet motief tegen de vaststellingen aangaande zijn voorgehouden werkzaamheden voor verschillende beveiligingsfirma's, zodat de motieven dienaangaande, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen en beroepsactiviteiten in Afghanistan niet kunnen overtuigen.

2.2.2.4.3. Daarnaast kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn schoolloopbaan en zijn profiel als ongeschoolde allerminst consistent zijn. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat u analfabeet bent en nooit naar school bent geweest omdat er geen scholen waren (CGVS I, p. 16). Tijdens het derde onderhoud gaf u aan dat uw broers en halfbroers allen geschoold zijn en gaf u toe dat u toch naar school bent geweest (CGVS III, p. 10). U beweerde echter dat u malaria kreeg toen u in het derde leerjaar zat. Deze ziekte zou uw hersenen hebben aangetast waardoor u gedurende de daaropvolgende negen jaar niet normaal kon functioneren en medische verzorging moest krijgen in Pakistan (CGVS III, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat er voordien nooit gevraagd werd naar de reden waarom u niet kon studeren. Deze uitleg kan echter niet overtuigen gezien u tijdens uw eerste onderhoud expliciet verklaarde dat u niet naar school ging omdat er in die periode geen scholen waren in uw regio (CGVS I, p. 16). Bovendien legde u geen (begin van) bewijs voor van de medische behandelingen in Pakistan. Nochtans stelde u dat u veel bewijzen hebt hiervan en meent u dat uw familie de documenten wel heeft bewaard. Hoewel u gevraagd werd om deze over te maken legde u deze tot op heden niet voor (CGVS III, p. 10). Treffend is ook dat u daarvoor nooit vermeldde dat u als kind vaak in Pakistan bent geweest. U stelde daarnaast dat u nog steeds gevolgen ondervindt van uw ziekte. Zo verklaarde u dat u veel piekert en geen goed geheugen meer hebt (CGVS III, p. 11). Ook hiervan legde u geen (begin van) bewijs voor. Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u niet de waarheid vertelt over uw opleidingsniveau."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij maar tot het derde studiejaar naar school is gegaan omwille van een malaria-infectie en bijgevolg analfabeet is, beperkt hij zich tot het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen evenwel geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties te herstellen.

Met betrekking tot de argumentatie dat verzoeker geenszins tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd nu hij met zijn verklaring als zou hij "nooit" naar school zijn gegaan eigenlijk bedoelde dat hij nooit middelbaar onderwijs heeft gevolgd en slechts tot het derde studiejaar raakte en later, toen hem meer details werden gevraagd, dit ook zo heeft toegelicht, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde analfabeet te zijn en aangaf geen enkele scholing te hebben gevolgd, zo ook geen lager onderwijs (administratief dossier, stuk 23, vraag 11), hetgeen hij overigens uitdrukkelijk herhaalde gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11 december 2017 (hierna: CGVSI), administratief dossier, stuk 13, p. 16). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud nog dat er geen scholen waren in zijn tijd ten gevolge van de revolutie, zodat moet worden vastgesteld dat zijn betoog in het verzoekschrift duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband.

2.2.2.4.4. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen aangaande de leeftijd van zijn vader op het ogenblik van zijn overlijden samen gelezen met zijn verklaringen aangaande zijn eigen leeftijd op dat tijdstip inconsistent en onaannemelijk zijn. Vooreerst legt verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande zijn leeftijd ten tijde van het overlijden van zijn vader. Zo spreekt hij immers van één jaar op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 23, vraag 13A), drie maanden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVSI, administratief dossier, stuk 13, p. 18) en geeft hij tijdens het derde persoonlijk onderhoud plots aan geen precieze leeftijd meer te kunnen opgeven en beperkt hij zich tot te stellen dat hij "een baby" was (notities persoonlijk onderhoud notities van het derde

persoonlijk onderhoud d.d. 16 januari 2019 (hierna: CGVSIII), administratief dossier, stuk 4, p. 5). Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker ook wijzigende verklaringen aflegt over de precieze leeftijd van zijn vader bij diens overlijden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud spreekt verzoeker nog van 94 jaar (CGVSI, administratief dossier, stuk 13, p. 18), daar waar hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud gewag maakt van een leeftijd tussen 80 en 85 jaar (CGVSIII, administratief dossier, stuk 4, p. 5). Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader op dergelijke hoge leeftijd nog een kind zou hebben verwekt. Met het louter vasthouden aan en benadrukken van de waarachtigheid van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud en het bijgevolg impliciet erkennen van een ander afgelegde verklaring en voorts het citeren uit een persartikel waarin wordt gesteld dat een Palestijnse man op 92 jaar voor de dertiende keer vader is geworden dat evenwel geenszins betrekking heeft op verzoeker of zijn familie, slaagt verzoeker er allerminst in om de vastgestelde inconsistenties en onaannemelijkheden te herstellen.

2.2.2.4.5. In zoverre verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat aandacht moet worden besteed aan zijn intellectueel vermogen, meer bepaald dat zijn hersenen aangetast werden door een malaria-infectie, waardoor hij tot op de dag van vandaag nog steeds concentratie- en geheugenproblemen zou ondervinden, dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij aan concentratie- of geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve of mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn ten gevolge van de door hem aangevoerde malaria-infectie. Verzoeker maakte bovendien doorheen de persoonlijke onderhouden op geen enkel ogenblik gewag van concentratie- of geheugenproblemen waarmee hij zou te kampen hebben. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen zodat niet kan worden aangenomen dat geheugenproblemen aan de basis zouden liggen van zijn inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn schoolloopbaan, zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en zijn voorgehouden beroepsactiviteiten in Afghanistan. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde concentratie- en geheugenproblemen van invloed zouden zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.2.2.4.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.5. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht als volgt: *“Betreffende de door u voorgelegde taskara, de bankkaart en een attest van het ANA van een zekere Nawrooz Khan dient opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het attest van een persoon genaamd ‘Nawrooz Khan’ heeft trouwens niets te maken u persoonlijk. De Pakistaanse medische documenten tonen enkel aan dat u van 30 december 2014 tot 2 januari 2015 gehospitaliseerd werd en daarna nog medische verzorging kreeg. Waar en in welke omstandigheden u gewond bent geraakt kan uit deze attesten niet worden afgeleid.”*

Met het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in elk individueel dossier een onderzoek moet uitvoeren naar de authenticiteit van de bijgebrachte documenten en deze *in casu* niet heeft kunnen vaststellen dat de door verzoeker voorgelegde documenten vervalst zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn, zodat verzoeker aldus niet aantoon op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zouden werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten

slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Overigens moet nog worden gewezen op de vaststellingen in punt 2.2.2.4.2. waarin wordt vastgesteld dat de twee certificaten van het ANA en het attest van de schietopleiding behept zijn met diverse onregelmatigheden die erop duiden dat zij wel degelijk vervalst zijn.

2.2.2.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering aldus overeind en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij zijn hele leven in het dorp Farmankhel, in het district Qarghayi, in de provincie Laghman heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij zich beperkt tot het verwijzen naar “*het EASO-rapport*” aangaande de situatie in Laghman en het de Raad slechts kan vaststellen – daargelaten de vaststelling dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar tot voor zijn komst naar België in de provincie Laghman te hebben verbleven, dat hij dit rapport niet bijbrengt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,